

889.59
ΠΕΡ

ΕΘΝΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑ-
ΤΑ
ΣΥΝΤΑΧΘΕΝΤΑ
ΥΠΟ
ΓΕΩΡΓ. ΠΕΡΑΚΑΚΗ

889.59
ΠΕΡ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

— ΧΑΝΙΩΝ —

Λύτ. ἀριθ. 2659
Χρονολ. Πληρ. 30.8.1954
Ειδιζότης 0129.6.1/1
Αριθ. 884.55/1 PER

ΕΘΝΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΝΤΑ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓ. ΠΕΡΑΚΑΚΗ

ΚΟΛΥΜΒΑΡΙ

ΕΝ ΧΑΝΙΩΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΣΤ. Α. ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΑΚΙ

—
1907

20-8-1922

ΕΘΝΙΚΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Handwritten notes in Greek script, partially obscured by the stamp.

Handwritten signature and notes in Greek script, written over the stamp.

1922

Υ Μ Ν Ο Σ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ

Κάθε πρωί με την δροσιά π' άνοίγει τὸ λουλούδι.
'Ακούσατέ με νά σας πῶ ἀγαπητοὶ τραγοῦδι:
Τραγοῦδι νά τὸ μάθητε τραγοῦδι νά διηγήσθε,
Καί τήν Μακεδονίαν μας ὅλοι νά συλλογεῖσθε.
Τήν χώραν τήν ἐξακουστήν ποῦ τέκνον τῆς 'Ελλάδος,
Εἶναι, καί τοῦ 'Ελληνισμοῦ ἕνας μεγάλος κλάδος.
"Ἦτονε χώρα τῶ ἀφεντιῶς καί τὸ θρονί τῆς δόξης.
Κ' ἔρρεον ὄλα τὰ καλὰ καί ὀποταμοὺς τῆς γνώσης.
"Ὅταν ὁ 'Αλέξανδρος ποῦ ἔξακουστός ἐγένη,
Στήν οἰκουμέν' ὀλόκληρον, ἔβασιλευε σ' ἐκείνη.
'Ακούσατε δέ νά σας εἰπῶ ὀλίγα γιά ἐκεῖνον,
"Ἦτονε εὐμορφος πολύ καί ἀτπρος σάν τόν κρίνον.
"Ἦτο καί δυνατός πολύ, φρόνιμος καί λιοντάρι,
Στόν κόσμον ἄλλος σάν αὐτόν δέν ἦτο παλληκάρι.
Κι' ὅταν ἐκαβαλλίκευε ὄλοι τόν ἔθωροῦσαν
Γιά τήν καθάλλαν τήν καλήν, καί ὄλοι τόν ἐπαινοῦσαν.
Μικρὸ παιδάκι ἦτονε κ' εὐγῆκε εἰς τὸ διῶμα,
Με ἄλογον ὅπου κανεῖς δέν τοῦχ ἐγγίξ ἀκόμα.
Καί ὄλους τοὺς ἐπέρασε ποῦ ἔβηκαν εἰς τὸ διῶμα,
Πρᾶγμα ἔκαμε ὅπου κανεῖς δέν ἔκαμε ἀκόμα.
Χαράν μεγάλην δ' ἔλαβον ὄλοι οἱ Μακεδόνες,
Κι' ἀπ' τήν χαρά των τήν πολύ γλεντίζαν σοὶ λειμῶνες.
Μ' ἀπ' ὄλους πλειᾶ ἐχάρηκε Φίλιππος ὁ πατήρ του
Κι' ἀπ' τήν χαράν του τήν πολύ δακρῦσεν οἱ ὀφθαλμοὶ του.

Τὸ ἀγκάλις τοῦ τὸν ἐπίκσε τοῦ ἴδωκε τὴν εὐχὴν τοῦ,
Νά γίνῃ τοῦ κόσμου βασιλεὺς μετὴν σπάθῃ τὴν δικήν του·
Δέκα ἑκτῶ χρονῶν τονε ὅτε ἕκατσε στὸν θρόνον,
Κι' ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων.
Μὰ ἴστὸν θρόνον ὡς ἐκάθησε καὶ βασιλεὺς ἐγένη,
Ἦρχισε καὶ νὰ σκέπτηται τὸ τί θὰ ἀπογίνη,
Κ' ἐσκέφθη κι' ἀπεφάσισε νὰ πᾶ νὰ πολεμήσῃ,
Τσοὶ βασιλεῖδες τὰ ἰσχυροὺς τὴν γῆν νὰ κατακτήσῃ.
Ἐσκέφθη κι' ἀπεφάσισε τὴν γῆν νὰ κυριεύσῃ,
Κι' ὀλοκλήρον στὴν χεῖρῃν τοῦ σὴν μῆλον νὰ τὴν παίξῃ
Ἐσκέφθη κι' ἀπεφάσισε δὲν ἤθελε νὰ μένῃ
Παίρνει τοὺς Μακεδόνας τοῦ σ' τὸν πόλεμον πήγαίνει.
Ἐπῆγε καὶ πολέμισε Θράκας καὶ Ἰλλυρίους,
Παίονας καὶ Τριβηλλοὺς καὶ Γέτας τοὺς ἀνδρείους,
Καλὰ ἐπολεμήσανε ἐτούτοι οἱ καυμένοι,
Μὰ κείνος τοὺς ἐνίκησε κ' ἐδῆξανε χαϊμένοι.
Ἐπειτα κατέθηκε κ' ἐπῆγε εἰς τὴν Ἑλλάδα
Κ' ἐπῆρε γιὰ βοήθειαν Ἑλληνικὴ ἀρμάδα.
Κ' ἐπέροσεν σὴν ἄρχικε εἰς τὴν Μακεδονίαν
Τὸν κραταῖον Ἀντίπατρον εἰς τὴν Μιανρὴν Ἀσίαν.
Μὰ πρῶτα ἔβαλε πρῶστα τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ του,
Καὶ ἔπειτα ζεινῆσσε πῆγαίνε εἰς τοῦ ἐχθροῦ του.
Τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, καὶ ἰσχυροῦ τῶν Ἀσίων,
Ποῦ χαράττι ἐπερνε καὶ τῆς Μακεδονίας
Καὶ οὕτως τὸ ὄνομα τὸ λέγασσι Δαρεῖον,
Κι' ὅλου τοῦ κόσμου ἦτονε τὸ μέγιστον θηρίον.
Μ' ἄν κ' ἦτο ἰσχυρότατος καὶ δὲν ἐπολεμείτο,
Ἀπὸ κανένα βασιλῆα, μ' ἀπ' ὅλους προσκυνείτο.
Ἐκεῖνος ἀπεφάσισε νὰ τόνε πολεμήσῃ,
Κ' εἶχε τὰ θάρρητα εἰς τὸν Θεῖον πῶς θὰ τόνε νικήσῃ

Χαρούμενος ἐπήγαινε καὶ μέ τὸν Παρμενίαν
Θὰ ἐκυρίευ' ἔλεγε καὶ τὴν λοιπὴν Ἀσίαν.
Γιατὶ χρῆσιμόν τοῦ δῶσανε εἰς τὴν μεγάλην Ῥώμην,
Πῶς θέλει γίνεαι βασιλεὺς εἰς τὴν οἰκουμένην ὅλην.
Μ' ἀλήθεια ὅταν ἔφθασε εἰς τὸ μέρος τῆς Τρωάδος,
Ποῦ τὴν ἐκαταστρέψανε οἱ θεσπεῖς τὰς Ἑλλάδος.
Ὅτε εἰς ἓνα καιρὸ Πάρις ὁ πατροφάρτης,
Ἄφηρσεν τὴν σύζυγον τοῦ βασιλῆα τῆς Σπάρτης.
Τὸ ἔμαθε καὶ κείνος δὲ ὁ ἰσχυρὸς Δαρειός,
Πῶς πῆγαινε εἰς τὸ μέρος του ν' ἀναδειχθῆ ἀνδρείος.
Κεῖ ἀμέσως ἐδιέταξε νὰ πάρουν τὸν στρατὸν του
Τὸν Μίγαντα μ' ἄλλους πολλοὺς, μαζὺ καὶ τὸν γαμβρὸν του.
Γιὰ νὰ τὸν πολεμήσωσι καὶ ζῶντα νὰ τὸν πιᾶσουν,
Νὰ τοῦ τὸν πᾶσιν οὕτως δὲ χάρις νὰ τὸν χαλάσουν.
Ἐθάρασε ὁ κακὸρρικὸς καὶ ὁ δυστυχημένος,
Χωρὶς νὰ κάμῃ πόλεμον πῶς ἦτο κερδεμένος.
Μὰ ἴλιγος καιρὸς ἐπέρασε ὅπου συναντιθῆκαν
Τὰ δυὸ στρατὰ εἰς τὸν Γρανικὸν, καὶ ἔξεκαθριστήκαν.
Γιατὶ ἐκεῖ ἐπήγαινε οἱ σκύλοι οἱ Σκτράπες,
Καὶ ἔφραζαν τοῦ ποταμοῦ τοὺς πόρους καὶ ταῖς στράταις.
Γιὰ νὰ τοῦ ἐμποδίσουνε τὴν κατὰ νοῦν πορείαν,
Καὶ νὰ μὴν τὸν κφίωσι νὰ πάῃ εἰς τὴν Περσίαν.
Μὰ αὐτὸς ὡς ἔφθασε καὶ τὰς εἶδ' ἐκεῖ στεμμένους,
Ἀμέσως τῶν ἐκτύπησε μαζὺ μὲ τὰς ἀνδρειομένους.
Τὰς Ἑλληνομακεδόνας του, καὶ πόλεμον κινήτων,
Ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς ἐδιώξε καὶ ἔπῃχεν στὰς σκηνὰς των.
Μὰ κεῖ ἀπ' ἐκεῖ τοὺς ἐδιώξε καὶ μέσκα προχωροῦσε,
Ἐπῆρε των καὶ λάφυρα ὅσα ἐπεθυροῦσε.
Μετὰ τὸν πόλεμον αὐτὸν ἐπῆγε εἰς τὴν Λυδίαν,
Ἄφου τὸν Παρμενίωνα ἔστειλε εἰς τὴν Φρυγίαν.

Ὁ Παρμενίας ἦτονε μέγας στρατηγός του.
Ἦτο κι' ὁ ἀνδρειότερος κι' ὁ μπιστικώτερός του.
Κανείς δὲν τοὺς πολέμικα καὶ ὁ Παρμενίας,
Ἀμαχητεὶ κυρίευσε τὸ πλεῖστον τῆς Φρυγίας.
Τὸ ἴδιο ἔκαμε κι' αὐτὸς εἰς τὴν πλούσιαν Λυδίαν,
Ὅλην τὴν ἔκυρίευσε καθὼς καὶ τὴν Λυκίαν.
Φόβον μεγάλ' ἐνέπνευσεν τοῦ Γρανικοῦ ἠ μάχη.
Σ' τοὺς Πέρσας, κι' ὅλοι ἐφευγον κ' ἐγύριζον τὴν ράχη.
Διὰ τὸν λόγον τοῦτο δὲ εὐκόλα τοὺς νικοῦσε
Χωρὶς νὰ κάμνη πόλεμον, καὶ μέσα προχωροῦσε.
Πολὺ στενοχωρήθηκε γιὰ τοῦτο ὁ Δαρεῖος,
Καὶ πάλιν ἀπεφάσισε νὰ πολεμίσῃ ἀνδρείως.
Κ' ἐμάζευσε πολὺν στρατὸν ἑκατόσιαις χιλιάδες,
Εἰς τῆς Συρίας ταῖς μικραῖς κ' εὐρείαις πεδιάδες,
Τὴν πεδιάδα τῆς Ἡρσού ἐξέλεξε γιὰ μάχη,
Κ' ἐθάρεε πάλ' ὁ δυστυχὴς τὰ κέρδητα πῶς ἔαχθη.
Κ' ἔσπερε τὴν γυναῖκα του μαζὺ καὶ τὰ παιδιὰ,
Ἀκόμα καὶ τὴν μάνα του, καὶ εἶχε εὐθυμία.
Σὰν νὰ 'κανε γάμους καὶ παντριάς κακμιῶς του θυγατέρας,
Ἦ σὰν νὰ ἐώρταζε τοῦ ἔθνους του ἡμέρας.
Μὰ καὶ κείνος ὁ Ἀλέξανδρος κείνος ὁ ἀνδρειομένος,
Ἐπῆγε ἀφοῦ ἔμαθε πῶς εἶν' ἐκεῖ στεμμένος.
Καὶ τ' ἄρχισε τὸν πόλεμον μὲ μάνιτα περίσσιαν,
Κ' οἱ Πέρσαι ἐφοβήθησαν τὴν ράχην των γυρίσαν.
Καὶ ἄρχισαν νὰ φεύγωσι μὲ βία πολὺ μεγάλην,
Εκεῖνος δὲ τοὺς ἔδιωχνε σὰν ἀέτος καὶ πάλιν.
Σὰν εἶδε παλ' ὁ δυστυχὴς Δαρεῖος πῶς νικήθη,
Ἐμβῆκε εἰς τὸ ἄρμα του γιὰτὶ πολ' ἐλυπήθη.
Καὶ ἐφευγ' ὀδυρόμενος καὶ κλαίων εἰς τὴν χώραν,
Ἐκεῖνος δὲ τὸν ἔδιωχνε ὄχι ὀλίγην ὥραν.

Κι' όταν τὸν ἐπλησίαζε παρὰ πολ' ἐφοβήθη,
Τὸ ἄρμα του παραίτησε γιὰ νὰ τὸν σταματήσει
Ἐκείνον τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εὖρη εὐκαιρίαν
Καὶ φθάσῃ ἐν τῷ μεταξύ εἰς τὴν Βαβυλωνίαν,
Περιεῖχε δὲ αὐτὸ τὴν οἰκογένειάν του.
Τὴν τιμὴν του δηλαδὴ καὶ τὴν εὐγένειάν του.
Μὰ κείνος ἦτο εὐγενὴς καὶ τίμιος περίσσια,
Καὶ τὴν ὑπερποιήθηκε καλὰ μὰ τὴν ἀλήθειαν.
Ἐπειτα σὺν ἔστειλε ἔς τὴν εὐμορφὴν Συρίαν,
Κατακτητὴν τὸν στρατηγὸν κι' ἀνδρείον Παρμανίαν,
Ἐπέμπε εἰς τὴν ξακουστὴν ἔς τὴν θάλασσαν Φοινίκην,
Ποῦ τὴν κοντοκυρίευσεν χωρὶς νὰ κάμῃ νίκην.
Μ' ἀλήθεια ὅταν ἔφθασε ἔς τὴν Τύρον ἔς τὴν πλουσίαν,
Καὶ δὲν τὸν ἐδέχθησαν ἔς τὴν πόλιν τὴν ἀνδρείαν.
Τὴν πολιορκίῃ στενωῶς ἀπ' ὅλα τῆς τὰ μέρη,
Μὲ τὸ Ἑλληνομακεδόνα του καὶ ὄλον του τ' ἀσκέρι.
Χρόνον πολὺν πολέμας γιὰ νὰ τὴν κατακτήσῃ.
Καὶ νὰ μὴ μῆσα εἰς αὐτὴν νὰ τὴν ποδοπατήσῃ
Κι' ὅταν τὴν ἐκυρίευσεν ἔς ἑπτὰ μῆνας ἀπάνω,
Τὴν ἐκατέστρεψ' ἐντελῶς μὰ τὸν Θεὸν τὸν ἄνω,
Ἀπὸ αὐτὴν σὺν ἔφυγε ἐπῆγε εἰς τὴν Γάζαν,
Ποῦ γύρωθεν ἀπόρθητα φρούρια εἶν ἐφράζαν.
Δύο μῆνας τὴν πολέμας κ' ὕστερα ἔκυριεύθη
Ὀλοσχερῶς, καὶ ἔπειτα ἔς τὴν Αἴγυπτον ἔπορεύθη.
Χαρούμενοι τὸν δέχθησαν οἱ κάτοικοι ἐκείνης,
Διὰ τὸ μίσος τῶν Περσῶν χωρὶς καμμίτις ἀμείνης.
Καὶ σὺν ἔλτισ' ἐκεῖνα τὴν πολ' Ἀλεξανδρείαν,
Ἐγύρισε μὲ τὸν στρατὸν καὶ πάλιν ἔς τὴν Περσίαν.
Μὰ πάλιν ἀπεφάσισε ὁ ἀτυχὴς Δαρείος,
Μ' ὄλην του τὴν δύναμιν νὰ πολεμίσ' ἀνδρείος,

Κ' ἐσώναζε πολὺ στρατὸν χίλιας χιλιάδες
 Ὅ τῶν Γαυγαμήλων ταῖς μακροαῖς κ. εὐρείαις, πεδιάδες,
 Μὰ πάλιν ἐνικήθηκε καὶ εἰς φυγὴν ἐτρέπη,
 Κλέων καὶ ὀδυρόμενος πάλιν μ' ἐνκ' σατράπην,
 Ἐκεῖνος δ' ὁ Ἀλέξανδρος ἔπηγε ἔς τὴν Βαβυλῶνα,
 Τὴν ὁποῖαν ἐκυρίευσε χωρὶς μεγάλ' ἀγῶνα,
 Ἀπὸ ἐκεῖ σὺν ἔφυγε ἐπῆγε εἰς τὰ Σούσα
 Που ἦτο πόλις ἰσχυρὰ μὲ τείχη ὠρεῖα οὐρα.
 Ἦσανε καὶ πρωτεύουσα τῆς κραταίας Περσίας,
 Που ἦσανε τὸ φρόνητρον Εὐρώπης καὶ Ἀσίας.
 Εὐρισκόμενος δ' ἐκεῖ τοῦλθεν ποῦ τὴν Ἑλλάδα,
 Φουσακτόν' ἀνδρείοτατον μὲ μίση μυριάδα.
 Κατόπιν ἔφυγε ἀπ' ἐκεῖ μὲ ὄλον τὸ φουσακτόν,
 Κ' ἐπῆγε ἔς τὴν Περσέπολιν ἔς τὸ ὠραῖον κείνο κάστρον.
 Ἐκεῖ ἔβρε πράγματα πολλὰ ὅπου ἐχρειασθῆκαν.
 Χιλιάδες ζῶα κάμηλοι καὶ μετεκομισθῆκαν.
 Σὺν ἐκατέρωθωσε αὐτὰ ἐπῆγε μ' ἡσυχίαν.
 Γὰρ νὰ ἔβρη τὸν Κοδομανὸν Δαρεῖον ἔς τὴν Μηδίαν
 Μὰ σὺν ἐπῆγε ἐκεῖδ' αὐτοῦ εἶπον ἀκὺτὴν τὴν ὥραν,
 Τὸν ἔσυρε αἰχμάλωτον εἰς τὴν δικὴν του χώραν
 Ὁ Βῆσος. » Ὅπου ἦσανε Σατράπης τῶν Βακτρίων,
 Καὶ πρῶτα ὑπετάσσετο ἔς ἐκείνον τὸν Δαρεῖον.
 Ἀμέσως τότε ἔσπευσε νὰ τὸν καταδιώξῃ
 Καὶ γρήγορα τὴν κεφαλὴν τ' ἀλφίου νὰ τοῦ κόψῃ.
 Μὰ κείνος δὲ ὡς ἔμαθε πῶς ἔβρίσκεται πλησίον,
 Ἐφυγε σὺν ἐφόνοις τὸν δυστυχὴν Δαρεῖον.
 Μ' ἂν κ' ἔφυγε ὁ ἄθλιος φονεύσας τὸν Δαρεῖον,
 Ὁ Ἀλέξανδρος τὸν ἔδιωχνε καὶ πάλιν τὸν ἀλίον,
 Κι' ἀφοῦ τότε συνέλαβε ἔς τὸν Ὄξον ἔς τὸ ποτάμι,
 Τὸν ἔδωκε ἔς τὸν ἀδελφόν Δαρεῖου νὰ τοῦ κάμῃ,

Ἐκεῖνα ποῦ τοῦ ἤρμαζον γιὰ τὴν δικήν του πάλη.
Ἐκεῖνος δὲ τοῦ ἔκοψε ἀμέσως τὸ κεφάλι.
Οὕτω δὲ ὁ κραταιὸς ἔγεινε κυριάρχης
Τῆς ἀπέραντου Περσικῆς, καὶ τῶν Περσῶν Στρατάρχης
Ἐπῆρε καὶ γυναῖκα τὴν κόρην τοῦ Δαρείου
Τὴν Ρωξάνδραν ὅπου ἔφεγγε ὡσάν τὸ φῶς τ' ἡλίου.
Ἄπ' τὴν Περσίαν ὕστερα ἐπῆγε εἰς τὴν Ἰνδία,
Σ' τὴν χώραν τὴν ἑξακουστὴν κ' ἀπ' ὅλας πλεία πλουσίαν
Εὔρε κ' ἐκεῖ ἀντίστασιν παρὰ πολὺ μεγάλην
Ἀπὸ τὸν Πῶρον τὸ θεριὸ ὅπου ὁμοίαν ἄλλην,
Δὲν εὔρισκε οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν Κραταίαν Περσίαν,
Ὅταν τὴν ἐπολέμασε μετὰ τὴν λοιπὴν Ἀσίαν.
Μὰ νίκησέ τονε κ' αὐτὸν κ' ἐπῆγε παραπέρα
Ὡς τὸν Ὑφάσιν ποταμὸν μίαν καλὴν ἡμέρα.
Ἄπ' ἐκεῖδ' ἐγύρισε πάλιν εἰς τὴν Βαβυλιῶνα,
Γικτὶ πολὺ κουράσθηκε ἀπ' τὸν πολὺν ἀγῶνα.
Κοντὰ κοντὰ κυρίευσε ὅλην τὴν οἰκουμένην,
Εὐρώπην, Ἀσίαν, κ' Ἀφρικὴν τὴν τότε γνωρισμένην,
Καὶ ὅλην τὴν ὑπέταξε εἰς τὴν Μακεδονίαν
Βλέπετε τὴν ἔκαμε παρὰ πολὺ εὐρείαν !!
Δόξαν μεγάλην τῷ ἔδωκε πάρα πολὺ μεγάλη,
Ὅπου δὲ τὴν ἐδώσανε οὐδέ αὐτοὶ οἱ Γάλλοι.
Στὴν χώραν τῶν τὴν ἑνδοξον καὶ κραταίαν Γαλλίαν,
Ὅπου τὴν ἐπεξέτειναν κ' ἐκείνοι στὴν Ἀσίαν.
Ὅταν τῶν ἐθικσίλευε ὁ Μέγας Ναπολεὼν,
Ποῦ ἦτο γόνος καὶ αὐτὸς Ἑλλήνων τῶν γενναίων.
Μὰ ἐνῶ παρσκευάζετο, γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ
Τὰ κράτος του τ' ἀπέραντον, ἔτυχε ν' ἀσθενήσῃ,
Κι' ἀπὸθανε ὁ κραταιὸς χωρὶς νὰ ἴχαται λείπῃ
Διάδοχον εἰς τὸ κράτος του, εἰμὶ μεγάλην λύπην!

Ἐκαμε πράγματα πολλὰ ὅπου κανεῖς ὡς τῶρα
Ἄνθρωπος, δὲν τὰ ἔκχεε εἰς οὐδεμίαν χώρα.
Διὰ τὸν λόγον τοῦτο δὲ καὶ Μέγας ὀνομάσθη,
Κι' ἀπὸ τὸν κόσμ' ὀλόκληρον πάρα πολ' ἔδοξάσθη.
Μὰ σὰν ἀπέθανε αὐτός καὶ ἡ Μακεδονία
Ἀπώλεσε τὴν δόξαν τῆς, καὶ τὴν ἡγεμονίαν.
Γιατὶ ἐπολεμουσανε ὕστερα μεταξύ των
Οἱ Στρατηγοὶ, καὶ ἔθραυσαν ὅλην τὴν δύναμίν των.
Καὶ πρῶτον μὲν εἰσέβηκε π' ἀνάθεμα τὴν ὥραν,
Τὸ ἔθνος τὸ Γαλατικόν, εἰς ἐκείνην δὲ τὴν χώραν.
Ἐπὶ ὕστερα δὲ ἀπὸ αὐτοῦ, ἐμπῆκον οἱ Ῥωμαῖοι,
Καὶ ὅλην τὴν κυρίευσαν ἐκεῖνοι οἱ γεναῖοι.
Ἀπὸ αὐτοῦ τὴν πήρανε οἱ Ἑλληνοβυζαντινοί,
Ὅταν ἐδιήρουν τὸ κράτος οἱ Ῥωμαῖοι,
Εἰς ἓνα τῶν Βυζαντινῶν, κ' εἰς ἄλλο τῶν Ῥωμαίων,
Καὶ τῶν Βυζαντινῶν ἔστανε Ἑλλήνων τῶν γεναῖων.
Κ' εἰς τὴν οἰκουμένην ὀλόκληρον ἦσαν ἔσχατουμένου,
Κι' ἀπὸ μεγάλους βασιλεῖς ἦσαν παινεμένον.
Ὅτε δ' αὐτὸ κατέλυσαν οἱ Τούρκοι γεντισάροι,
Τότε κ' ἐκείνη ἔγεινε δούλη εἰς αὐτοῦς καὶ πάλιν.
Καὶ μὲν ἀκόμα εἰς αὐτοῦς αὐτὴ Μακεδονία,
Ποῦ εἶχεν ἐπ' Ἀλεξάνδρου τὸν κόσμον ἡγεμονίαν!
Τώρα δὲ αὐτὴ δὲ τὰ λοιπὰ τῆς πνέει,
Καὶ ἡ Ἑλλάδα τὴν θωρεῖ καὶ κάθηται καὶ κλιεῖ.
Γιατὶ ἀρχίσαν οἱ βούλγαροι νὰ λέγουν κάθε ὥραν,
Ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτοῦς ἡ τιμημένη χώρα.
Ποῦ ὅλοι τὸ γνωρίζουσι καὶ οἱ λοιποὶ ἔχθροί μας,
Καὶ τὰ πούλακα τὸ λαλοῦν πῶς εἶναι ἰδική μας.
Μάλιστα δὲ ἐστεῖλανε ἐκεῖθεν συμμορίας,
Πρὸς ὄρεθον καὶ πολέμησιν τῆς πίστεως τῆς ἀγίας.

Κι' ἀρχίσανε οἱ ἄνομοι κ' οἱ τρισκατακαμένοι
Νά θασκανίζουν τσ' Ἑλληνας πολὺ οἱ ὀργισμένοι.
Θείλου λέγ' ἀγαπᾶτοὶ τὴν πίστην τὴν Ἀγίαν.
Νά ἀρνηθοῦν καὶ προστεθοῦν ὅλοι εἰς τὴν Ἐξοχήν.
Καὶ ἂν κανεὶς ἀνθίσταται καὶ μένει στὴν ψυχὴν του,
Τοῦ κόπτουσιν οἱ ἄθλιοι μὲ μὴ τὴν κεφαλὴν του.
Καὶ πολέμουσ' οἱ ἄνομοι ὅπως τοὺς καταστρέφου,
Καὶ τὸν ὠραῖον Τόπον των ἐκεῖνοι νά κερδεύου.
Τὸ ἴδιον δὲ πράττουσι καὶ εἰς τὴν Ρωμυλίαν,
Ὅπου οἱ ὁμογενεῖς ἔχουν ἀδυναμίαν.
Μὰ σὺν αὐτοὶ ἀρχίσανε εἰς τὴν Μακεδονίαν.
Νά θασκανίζουν τσ' Ἑλληνας καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν.
Ἐπῆγαν κ' Ἑλληνες πολλοὶ νά ὑπερασπισθῶσι
Τοὺς φίλους των ὁμογενεῖς, καὶ νά θυσιασθῶσι.
Καὶ τὴν τιμὴν τονε μαζὺ καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν,
Κ' ἐν γένει τὴν πατρίδα των ὅλοι μὲ προθυμίαν.
Καὶ πρῶτον ἔπηγε ἐκεῖδ' μ' ὀλίγη παλληκάρικ
Ὁ ἀνδρειότατος Μελᾶς, ποῦ ἦσεν σὺν λιοντάρικ.
Ἐπειτα δὲ ἐπῆγανε κ' ἀπ' τὸ Κρητηκονῆσι,
Κι' ἀπὸ κάθε γῶραν Ἑλληνικὴν, κ' ἀπ' τὸ Κερκυρονῆτι.
Καὶ ὅταν θὰ συναντιθοῦν μὲ τοὺς ἐχθροὺς Βουλγάρους,
Κάμνον πολέμους φοβεροὺς, ἀγρίους καὶ μεγάλους.
Ἀρχίσαν δὲ οἱ ἄθλιοι οἱ Τοῦρκοι οἱ ἀγάδες,
Να τοὺς καταδιώκωσι κ' ἐκεῖνοι οἱ πικροῦδες.
Καὶ πολέμουσι καὶ μ' αὐτοὺς οἱ Γραικοὶ οἱ κηλύμενοι,
Καθ' ἕνας των σκοτώνεται ἑστὸν Ἀθὴν καταδίνει!
Σκοτώθηκε καὶ ὁ Μελᾶς τὸ θάρρος τῆς Ἑλλάδος
Χαρὴν μεγάλην ἔλαβον Βούλγαρος καὶ Σουλτᾶνος!
—
Ὅλα αὐτὰ οἱ Ἑλληνες πολὺ κλέα θωροῦμεν,

Ἐν τούτοις ἠσυχάζομεν καὶ ἀδιαφοροῦμεν.
Ὅλοι δὲ θκσιζόμεθα τὰ ὀλίγους τὰ ἀνδρειομένους,
Ποῦ ἐγωνίζονται ἐκεῖ τοὺς κκακομοιρικσμένους.
Δὲν πρέπει ὁμως Ἑλληνες ἐτοῦτο νὰ ποιῶμεν,
Νὰ θκσιζόμεθα ε' αὐτοὺς καὶ νὰ ἀμεριμνῶμεν.
Γιατ' εἶν' ὀλίγοι οἱ δυστυχεῖς καὶ ἄπειρ' οἱ ἐχθροὶ μας
Καὶ ὅλους τοὺς σιοτόνοοσι κκαὶ ε' τὴν κεφαλὴ μας,
Μὰ πρέπει ὅλοι μὲ ψυχὴ καὶ σῶμα νὰ ἐγερωῶμεν,
Καὶ πορευθῶμεν ἐκεῖδὸ ἀφοῦ ἐτοιμασθῶμεν.
Καὶ κκαταρτίσωμεν στρατὸν κκαθ' ὅλα μ' ἠρθεμένον,
Καὶ μὲ Λακωνικὸν τρόπον γεγυμνασμένον.
Καὶ ἀξιωματικὸς σῶφρονες καὶ ἀνδρείους.
Κι' ἀρχιστρατῆγους συνετοὺς τεχνίτας κ' ἐγκαρδίους,
Ὡς ἦτο ὁ Ἀλέξανδρος κ' ὁ σῶφρων Μιλτιάδης,
Τοῦ Μαραθῶνος νικητῆς καὶ ὁ Εὐριπίδης
Ἀκόμη ὁ Θεμιστοκλῆς, κ' ὁ σῶφρων Ἀριστείδης,
Καὶ ὁ τῶν Θερμοπυλῶν γεναῖος Λεωνίδης.
Καὶ ἀπὸ τοὺς νεώτερους Γεώργης Κκαρυστῆς
Κολοκοτρῶνης Θῶδωρος καὶ Λέμπρος Τσαβελλάκης
Διάκος, Ἀνδρουτσας, καὶ Μκαρῆς, καὶ Βότσαρης ὁ Μάρκος
Βλαχάβας ὁ Εὐθύμιος καὶ ὁ Μαυροκορδάτος
Ἀκόμα ὁ Πετρόμπεης καὶ Φῶτος ὁ Τσαβέλλας
Ὁ Τσάρος ὁ Ἀνδρῆτσας μας, καὶ ὁ γεναῖος Φλέσσας
Καὶ στόλον περισσότερον κκαλλίστα ὀπλισμένον.
Καὶ ἀπὸ γεναιότατους ναύτας πεπληρωμένον.
Κι' ἀπὸ Ναμάρχους συνετοὺς ἀνδρείους κκαιδευμένους
Καὶ εἰς τεχνάσματα πολλὰ χρσσιμα γυμνασμένους.
Ὡς ἦτο ὁ Θεμιστοκλῆς ποῦ μὲ τὴν φρόνητί του,
Ἐκαμε κ' ἐνικήθησαν οἱ Πέρσαι οἱ ἐχθροὶ του,
Στὴν μάχην ὅπου ἔγεινε παρὰ τὴν Σαλαμῖναν,

Ἦ ὀλίγα πλοῖα Περσικὰ ποῦ τὰ πολλὰ ἐμείναν.
Ἦ ὁ Κίμων ὅπου ἔγεινε εἰς τοὺς χρόνους τοὺς δικούς του,
Φόβητρον εἰς τὴν θάλασσαν εἰς ὅλους τοὺς ἐχθρούς του.
Ἄκόμα καὶ ὁ Μίνωκς ὁ βασιλεὺς τῆς Κρήτης,
Ποῦ ἔγεινε εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν κατακτητῆς.
Καὶ ἀπὸ τοὺς νεώτερους Μικούλης ὁ Ἀνδρέας,
Ὅπου τὸν ἐροθήθηκε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μαλέας.
Ὁ Κανάρης ποῦ ἔκλυσε χίλιαις φορὰς τὸν στόλον,
Τῶν Τούρκων καὶ ἐπροξένησε εἰς αὐτοὺς μεγάλον φόβον.
Καὶ ὁ γενναίωτατος ὁ Λάμπρος ὁ Κατσώνης,
Ποῦ ἔγεινε τὸ φόβητρον τῆς θάλασσης ζώνης,
Ἄκόμα ὁ πολύτεχνος καὶ ὁ γενναῖος Τόγκων,
Ποῦ σήμερ' ἀρχινουκρεῖ ὅλων τῶν Ἰσπανίων.
Ὅπου διὰ τῆς τέχνης του καὶ μάλλον σωφροσύνης,
Καὶ τῆς παιδείου αὐτοῦ καὶ ἐπιτηδιστύνης,
Κοντὰ κοντὰ κατέστρεψε τὸν στόλον τῆς Ρωσσίας,
Τὸν καλοσπὸν καὶ φόβητρον τῆς ἀπεράντ' Ἀσίας,
Διὰ νὰ πολεμήσωμεν Βουλγάρους καὶ Ρωμάνους,
Ἄκόμα καὶ τοὺς ἄθλιους καὶ σκύλους Μουσουλμάνους
Νὰ καταλάβωσι καὶ αὐτοὶ ὅτι ἀκόμα ζοῦμε,
Καὶ ὅτι δὲν ἀπεθάνημεν ὅπως αὐτοὶ θεροῦνε.
Καὶ νὰ μὴ φοβοῦμεθα πῶς εἴμεθα ὀλίγοι,
Μὰ νὰ ἐπιπέσωμεν σὰν λυσσάλοιοι σκύλοι.
Γιατὶ ὀλίγοι ἦσαν καὶ εἰς τὰ εἴκοσι ἔνα,
Μὰ ὕστερα μαζεύθησαν ὅπου καὶ ἂν ἐμένα.
Καὶ ἐγενήκανε πολλοὶ ποῦ οἱ τούρκοι τοὺς ἐτρέμνεν,
Ταῖς περισσότερας φορὰς σὰν τὰ ἔβλεπον ἐφύγαν.
Τώρα δὲ οἱ Ἕλληνας τὸν κόσμ' ὅλον βαστούμεν,
Μὰ σὰ ἀποφασίσωμεν ὅλοι θὰ μαζευθοῦμεν.
Ἐκεῖνοι δὲ ποῦ φεύγουσι καὶ πάγουν εἰς ἄλλας χώρας;

Ὅλοι τῶν θά γυρίσωσι εἰς ἐκείναις δά ταῖς ὥραις.
Μαζύ μὲ τοὺς φιλέλληνας ποῦ θά ἀγωνισθῶσι,
Εἰς τὸ πλευρὸ μας ὅλοι τῶν, καὶ θά θυσιασθῶσι.
Λοιπὸν ν' ἀποφασίσωμεν Ἑλληνας τιμημένοι,
Χριάζεται καὶ εἴμεθα βέβαια κερδεμένοι!
Ἐξ ἄλλου δὲ ἀγαπητοὶ δέν πρέπει νά ξεχνῶμεν,
Τοὺς ἀρχαίους προπατόρους μας ἀλλὰ νά τοὺς μιμῶμεν.
Ἐκεῖνοι δά οὐδέποτε ἐχθροὺς ἐφοβηθῆκαν,
Ὅσοι κι' ἂν ἦσαν αὐτοὶ οὐδέ ἐπτορθῆκαν.
Πολλάκις πολεμήσατε ὀλίγα χιλιάδες
Καὶ ἐνίκησατε ἐχθροὺς ποῦ ἦσαν μυριάδες.
Ὡς ἕκαμαν εἰς τὴν φοβεράν τοῦ Μαραθῶνος μάχην,
Ποῦ ἰδοξάσθησκον πολὺ κι' ὁ κόσμος τῶχει μάθει.
Δέκα χιλιάδες ἦτανε Ἑλληνας Ἀθηναῖοι,
Καὶ χίλιοι τ' ὄλον Πλαταιεῖς ἀνδρεῖοι καὶ γενεῖοι,
Καὶ ἐνίκησαν ἐχθροὺς ἕνδεκα μυριάδας
Καὶ ἴσκατώσαν' ἀπ' αὐτοὺς πένητ' ἕξ χιλιάδας.
Ὅμοίως δὲ εἰς Πλαταιᾶς ἑκάτον δέκα χιλιάδες,
Ἀνδρείως ἐνίκησαν τριάντα μυριάδες.
Ἀκόμη παραδείγματα πολλὰ ἔχομεν νά εἰπῶμεν,
Ἄτινα βεβαιότατα δέν πρέπει νά ξεχνῶμεν.
Γιατὶ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος μὲ σκράνητ' ἑπτὰ χιλιάδες,
Ἐνίκησε ἑκατομμύριον καὶ τοσοῖ' ἔκαμε ραγίδες.
Καὶ νά μὴ νομίζητε πῶς ἔχομ' ἐλευθερίαν;
Ἐτεούτην δά τὴν ἔχομεν μόνον σὲ μιά γωνίαν.
Τοῦ ἀπεράντ' Ἑλληνισμοῦ ποῦ ἔδωκε καὶ ποῦτα,
Στὸν κόσμον τὸ ἐμπόριον καὶ ὅλα τὰλλα φῶτα!
Εἶναι δὲ εἰς τὸν ζυγὸν ἡ Ἡπειρος κ' ἡ Θράκη,
Ἡ πόλις κ' ἡ Μακεδονία, καὶ Θεσσαλίς λιγάκι.
Ἡ Χίος, ἡ Ρόδος, τὰ Ψάρκα, κ' ἡ Κύπρος ἡ ἀνδρεία,

Ἡ Λέσθος καὶ τὴν Ἰκαρὸς ἔχει ὅλ' ἡ Μικρὰ Ἀσίαν.
Ἀκόμα ἡμιλευθέρων καὶ τὸ νητὶ τῆς Κρήτης,
Καὶ ἕμερα νύκτα κάθηται καὶ κλαίει ὁ Ψηλορείτης,
Λοιπὸν γενναῖοι Ἕλληνες ὅσοι ἔχουσι χαιμένα,
Τέτοια ἀδέλφια καρδιακὰ καὶ διαλεκτὰ ἕνα ἕνα.
Δὲν πρέπει νὰ φροντίζωσι ὅλοι μικροὶ μεγάλοι
Νὰ τὰ ἐπαναστατήσωσι τὰ δυστυχῆ καὶ πάλι ;
Τούναντίον δὲ ἡμεῖς σχεδὸν ἀμεριανοῦμεν,
Κ' εἰς τὰ παράπονα αὐτῶν ὅλοι μας σκωποῦμεν.
Δὲν βλέπομεν πῶς ἐργάζεται ἡ κραταιὰ Γαλλία,
Νὰ πάρῃ ἵνα πικιδάκι της ἀπὸ τὴν Γερμανία ;
Δὲν βλέπομεν τοὺς ἴδιους τὰ ἔχθρους μας τοὺς βουλγάρους,
Πῶς κοπιᾶζωσι πολὺ νὰ πάρουν τόπους ἄλλους ;
Λοιπὸν ἢ ἡμεῖς ἀγχαπητοὶ ἐν ᾧ αὐτοὺς θωρῶμεν
Πρέπει νὰ κοπιᾶζωμεν γιὰ νὰ ἑλευθερωθῶμεν !
Νὰ δώσωμεν δὲ ὅλοι μας ἕκαστος ὅ,τι θέλει,
Τὸν στόλον γιὰ νὰ κάμωμεν ἀν τοῦτο δὲ μᾶς μέλλει.
Καὶ οὕτω νὰ μιρῶμεθα καὶ τὸν Κουντουριώτην,
Τὸν γενναῖοφρονα αὐτὸν πατρίδα Ὑδριώτην.
Ποῦ γιὰ τὸν στόλον ἔδωκε ὅλα τὰ χρήματά του,
Καὶ ἡ Πατρίς του σήμερον δοξάζει τ' ὄνομά του,
Ὅμοιως Νὰ προσφέρωμεν καθ' ἕνας τὸ κορμί του,
Ὅταν θὰ πολεμήσωμεν μαζὺ καὶ τὴν ψυχὴ του,
Καὶ νὰ μὴ λυπώμεθα καθόλου τὴν ζωὴν μας,
Ὅταν ἀγωνιζώμεθα γιὰ ἀποκατάστασιν μας.
Διὰ Πατρίδα καὶ τιμὴν, καὶ Πίστιν τὴν Ἀγίαν,
Ὅπως τῶρα πράττουσιν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν.
Κι' ὅπως τὸ πάλαι ἔπραξε ὁ γενναῖοφρων Κόδρος,
Π' ἠθέλητε νὰ φονεῖθῃ ἀπ' τοὺς ἐχθρούς του μόνος
Ἄν ἦτονε καὶ βασιλεὺς καθόλου δὲν ἐφείσθη

Τῆς γλυκείας του ζώης, οὐδὲ ἐσυλλογήσθη
Μὰ ἠθέλησε νὰ φρονεθῆ γιὰ νὰ σωθῆ ἡ Πατρίς του
Καὶ νὰ μὴ τὴν κατακτήσωσιν οἱ ἄγριοι ἐχθροὶ του !
Καὶ οἱ Ρωμαῖοι, Ὀράτιος Κόκκλης, καὶ ὁ Μουκίος
Γάιος, ποῦ ἠθέλησαν καὶ οὗτοι δὲ ὁμοίως
Νὰ χάσωσι τὴν ζῆσιν των πρὸς χάριν τῆς Πατρίδος,
Ὅταν τὴν ἐπολέμας ὁ ἰσχυρὸς Πορσίνας
Χρειάζεται ὅμως Ἕλληνας κι' ἀγάπη ματαξὺ μας
Διὰ νὰ κατορθώσωμεν τὸν πόθον τῆς ψυχῆ μας
Νὰ παύσωμεν τὴν ἐχθρητα καὶ ὅλα τὰλλα πάθη,
Ποῦ ἔχομεν γιὰ τὰ κόμματα γιὰτ' εἶν' ὅλα λάθη.
Λάθη ὅπου μας βλάπτουσι μεγάλως τὴν τιμὴν μας,
Κάμνουσι δὲ νὰ χιρῶνται οἱ ἔθλιοι ἐχθροὶ μας
Δὲν εἶναι ἐντροπὴ καὶ αἰσχος μας πρὸς χάριν τῶν κομμάτων
Ν' ἄρνούνται τέκνα τοῦς γονεῖς, πατέρες τὰ παιδιὰ των,
Πρέπει μονάχι ἀδελφοὶ Μανιᾶται Ἑλλαδίται
Καὶ Κρήτες λεοντοκρδοὶ καὶ σεῖς ὦ Κισσαμῖται
Νὰ ἔχομεν τὴν ἰδέαν μας ἕκαστος ὅπου θέλει,
Μὰ νὰ τὴν φανερώσωμεν τὴν ἡμέρα τοῦ μελλοῦ
Νὰ πάμεν νὰ ψηφίωμεν μὰ πάλι ἀγαπημένοι
Νὰ ἔλθωμεν εἰς τὰ σπήθια μας, κι' ὅλοι ἀγκαλιασμένοι !
Λοιπὸν ἀγάπη Ἕλληνας εἰ θέλωμεν καὶ πάλιν,
Νὰ ἴδωμεν τὴν Ἑλλάδα μας ἔνδοξον καὶ μεγάλην.
Ἀγάπη ἔαν θέλωμεν νὰ ἐλευθερωθῶμεν,
Καὶ ὅλοι οἱ ὁμογενεῖς πάλιν νὰ ἐνωθῶμεν.
Ἀγάπη ἔαν θέλωμεν νὰ πάρωμεν τὴν πόλι
Ποῦ τὴν ὄνειρευόμεθα νύκτα καὶ ἡμέρα ὅλοι.
Καὶ τὸν θρόνον τοῦ Διαδόχου ἐκείθε νὰ τὸν πάμε.
Καὶ ἔκτοτε τὴν ζῆσιν μας ἤσυχα νὰ περᾶμε !!
Θεὲ μεγαλοδύναμη καὶ σύ βοήθησέ μας,

Νά πάρωμεν τοὺς τόπους μας κι' ὅλους δυνάμωσέ μας,
Τοὺς Βου γάρους τοὺς ἄνεμους κεραυνοβόλισε τους.
Κι' ὅλους τοὺς ἄλλους μας ἐχθροὺς ὅλους ἀφάνισέ τους.
Λυπήσου μας τοὺς Ἕλληνας καὶ δώσε τέρμα τέλος,
Στοὺς κόπους μας τοὺς παμπληθεῖς καὶ δώσε καὶ μέλλος.
Πρὸ πάντων δὲ τοὺς Ἕλληνας ποῦ εἶν' στὴν Ρωμυλίαν
Εἰς τὴν Μακεδονίαν μας καὶ εἰς τὴν Ρωμουνίαν!
Καὶ μὴν ἀφήνεις τοὺς ἐχθροὺς Βουλγάρους καὶ Ρωμάνους
Νά κατασφάξωσιν αὐτοὺς σὺν καὶ τοὺς Μουσουλμάνους!

ΕΤΕΡΟΝ

Ἐμπρὸς Ἕλληνες! Ἐμπρὸς! Ἡ Μακεδονίαν
Ὅλους ἐν γένει μᾶς αἰτεῖ
Ὅπως ὑπάγωμεν ἐκεῖ,
Γιὰ τὴν Ἐλευθερίαν!

Ἐμπρὸς Ἕλληνες! Ἐμπρὸς! Ἐκεῖ νὰ παρευθῶμεν
Ὅλοι κ' ἔλευθερίαν,
Καὶ πίστην τὴν Ἁγίαν
Νά ὑπερασπισθῶμεν!

Ἐμπρὸς Ἕλληνες! Ἐμπρὸς! Ἐκεῖ νὰ παρευθῶμεν
Καὶ τοὺς Βουλγάρους τοὺς ἐχθροὺς,
Τούρκους, Ρωμάνους καὶ λοιπούς,
Νά καταπολεμηθῶμεν!

Ἐμπρὸς Ἕλληνες! Ἐμπρὸς! Ἄν θέλωμεν καὶ πάλιν
Ἐκείνη δὴ τὴν χώραν
Νά ἴδωμεν μιὰ ὥραν
Ἐνδοξον καὶ μεγάλην!

Ἐμπρός Ἕλληνες ! Ἐμπρός ! Ἄν θέλωμεν καὶ πάλιν
Νὰ τὴν βάλλει ἡ μητέρα,
Ὅψι πο-ἓ μιὰ ἡμέρα
Στὴν δροσερὴν το' ἀγκάλην !

Ἐμπρός Ἕλληνες ! Ἐμπρός ! Τοῦ Κωνσταντῆ ἡ πόλις,
Ἄν θέλωμεν καὶ πάλιν
Μ' ἀγῶνα καὶ μὲ πάλιν,
Νὰ ζοφιοῖσθι μόλις !

Ἐμπρός Ἕλληνες ! Ἐμπρός ! Ἄν θέλωμεν ε' ἐκείνην,
Κ' εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν,
Τὴν ζακουστ' ἐκκλησίαν,
Νὰ ἴδωμεν γαλήνην !

Ἐμπρός Ἕλληνες ! Ἐμπρός ! Ἄν θέλωμεν Σημείαν
Ἑλληνικὴν μεγάλην,
Νὰ ὑψώσωμεν καὶ πάλιν
Σ' αὐτὴν στὴν προκυμαίαν !

Ἐμπρός Ἕλληνες ! Ἐμπρός ! Ἄν θέλωμεν ὁ στόλος
Ὁ νέος μας, στὸν Κεράτιον,
Κοντὰ εἰς τὸ Φανάριον.
Νὰ εἰσχωρήσῃ ὅλος !

Ἐμπρός Ἕλληνες ! Ἐμπρός ! Ἄν θέλωμεν νὰ φανῶμεν
Τῶν πατέρων μιμηταί,
Καὶ χωρῶν κατακτηταί
Καὶ νὰ ἐπαινεθῶμεν ! !

ΕΓΕΡΟΝ ΚΡΗΤΗΣ

Βασανιζομένη Κρήτη μου κι' ως τότε νά σοῦ μάλλει,
Νά καίησαι εἰς τὴν φωτιά Νῆσος τυραννισμένη.
Τὴν ἔνωσιν πάντα ζητᾶς, πάντοτε τὴν γυρεύεις,
Καί ἕμερα νύκτα περπατεῖς μὰ νὰ τὴν Ἔρῃς δὲν ξέρει,
Στὰ χίλια ὀτακόσια εἰς τὰ τριάντα πᾶνω,
Σὲ ἀδικήσανε πολὺ μὰ τὸν θεὸν τὸν ἄνω.
Γιατὶ μὲ τὴν μητέρα σου μαζὺ ἐπολεμοῦσαι
Τὸν τυρᾶνον τὸν σκυλάπιστον, τὴν ζῆτιν δὲν ψηροῦσαι.
Ἄπο τὸ ἔτος χίλια τετρακόσια πενήντα τρια
Ποῦ πήρανε τὸν τόπον μας καὶ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν.
Κ' ἔπαθες περισσότερα καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα
Ποτὲ σου δὲν ἤσυχασες νύκτα οὔτε ἡμέρα.
Καὶ εἰ Δυνάμεις τότες δὴ μόνον ἀπ' τὴν μητέρα,
Ἐδίωξαν τὸν τύραννον κ' ἐλευθερίαν ἔφεραν
Ἐτένα δὲ ἀφήκανε ἔς τὴν τύχην σου καὶ πάλι,
Νά πολεμᾶς τὸν τύραννον, ὦρ' ἀδικιὰ μεγάλη !!
Μὰ ἂν κί εἰ ἀδικήσανε εἰς τὸ καιρὸν ἐκεῖνον,
Δὲν ἔπαυσαι νά πολεμᾶς πάντα μ' ἀνδρεῖκ τὸν σκύλον.
Πάντα γυρίζεις εἰς τὰ βουνά, πάντα ἄνωσι φωνάζεις,
Κι' ἂν δὲν σοῦ τὴν ἐδώσουνε ποτὲ δὲν ἤσυχάζεις.
Καὶ πότε πιάνεις τοὺς λαγγοὺς, πότε τὰς πεδιάδας.
Καὶ πότε πάλι τὸ βουνὸ τὰς πλειὸ ψηλὰς κορφάδας
Καὶ προσπαθεῖς ἀπ' ἐκεῖδᾶ ἂν ἴδῃς τὴν μητέρα,
Νά τρέξῃς στὰς ἀγκάλας της ὡσὲν τὴν περιστέρα
Μ' ἄχ! καῦμένο μου νησί πολυθρᾶσσανισμένο,
Ἡ μοῖρα σου σ' εὐχῆθηκε νάσαι ἠποδουλομένο !
Δούλη σοῦ εὐχῆθηκε Κρήτη μ' ἡ μοῖρα νάσαι,
Κι' ἀπὸ τὰ ἄνθρώπους τοὺς κκοκὸς πάντα νά πολεμᾶσαι.

Μοῖρα κακή και ἄνομη γιατί με ἀσπλαχνίαν
Φέρεσαι πρὸς τὴν Κρήτη μας ; Δὲν κάμνεις ἀδικίαν ;
Καὶ ἂν καὶ σοῦ ἔφερον τὸν Γεωργίον καὶ Δυναμείς,
Ποῦ 'νε τοῦ βασιλέα μας γυῖός, καὶ χάριτος μεγάλης.
Ὅλιγον ὠφελήθηκες ἀπ' τῆς αὐτοῦ καθόδου
Στὸν τόπον σου τὸν ἕγιον, καὶ μάλιστα καθόλου.
Γιατὶ διηρεθήκανε τὰ τέκνα του εἰς μέρη
Κ' ἕνας τὸν ἄλλον πολεμᾷ μὲ μπάλα καὶ μαχαίρι.
Εἶθε ὁμως Κρήτη μου τώρα ποῦ τὸν Ζαΐμη,
Σοῦ φέρνῃ καὶ Δυναμείς μας νὰ γίνητε μιά ζυμα
Μὲ τὴν Σεπτὴν μητέρα σὺ ὅπου πολλὰ ποθεῖς των
Καὶ 'μέρα νύκτα στρέφεσαι κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ ζητεῖς των.
Ζαΐμη ἐνδοξώτατε προσπάθησον σὺ τώρα
Νὰ δώσης στὴν μητέρα τῆς τὴν τιμημένην χωρὸν,
Τὴν Κρήτην, ποῦ περικήτητε ὅλα τῆς τὰ λιμέρια
Καὶ ἔμεινε τὴν σήμερον εἰς τὰ δικὰ σου χεῖρα !
Προσπάθησον ! Προσπάθησον ! Ὅπως ὅπως τὴν ἡσυχίαν
Τοὺς κόλπους τῆς τοὺς παμπληθεῖς καὶ φοβεροὺς νὰ πύκνης !
Τώρα δὲ ποῦ ἦλθανε καὶ οἱ Ἕλληνες οἱ ἄλλοι,
Πάσχῃσε νὰ τὴν βέλλητε εἰς μητρικὴν ἀγκάλῃ.
Καὶ εὖρει τέλος καὶ αὐτὴ τελείαν ἡσυχίαν
Καὶ κάμνει περιδιάβασασι μὲ τὴν Ἐλευθερίαν !
Σεῖς δὲ ἀξιώματικοὶ καλὰ νὰ συντηρῆτε
Τοὺς στρατιώτας ἐδῶ, καὶ ὅλοι νὰ ἀγρυπνῆτε.
Γιατὶ μὴ μέρη οὔτοι δὲ νὰ πᾶν νὰ πολεμήσουν
Τοὺς Βουλγάρους τοὺς ἄθλιους, καὶ ὅλους θὰ τὰ ἀρχνίσουν.
Ἐπίσης θὰ ὑπάγωσι μὲ τὰ ἀδελφοὺς των ὅλοι.
Τοὺς Ἕλληνες, νὰ πάρωσιν Ἄγιαν Σοφίαν καὶ πόλι !
Καὶ σεῖς Δυναμείς ἄσπλαχνικαὶ ἐσεῖς ὅπου μορφεῖτε
Τὴν ἔνωσιν τῆς δώσετε καὶ μὴν ἀργοπορεῖτε.

Μὴ θέλετε ἢ δυστυχῆς νὰ τυραννεῖτ' ἀκόμη.
Μὰ φθάνουσι τὰ πάθη της, ἀκόμα δὲ κ' οἱ χρόνοι.
Θεὲ μεγαλοδύναμε καὶ σὺ βοήθησέ των.
Μετὴν Σεπτὴν μητέρ᾽ της γρήγορα ἐνωσέ των !
Ἡ τὰς Δυνάμεις φώτισε ἐκεῖναι νὰ τὴν ἴωσουν
Ὅσονμποροῦσι γρήγορα καὶ τὴν ἐλευθερώσουν ! !

ΕΤΕΡΟΝ

Ἀπεικονίζον τὴν Κρούτην μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος

Σ' ἐν ἀκρότῃρ' ἐκάθητο μὲν κόρη παινεμένη,
Ἢ εἰς ὄλην τὴν ὑφείλιον εἶναι ἐξακουσμένη,
Τὴν μάνα της ἐγύρευε καὶ ἦτι ἀπηυδασμένη,
Ἄπο τὸν κόπον τὸν πολὺ, κ' εἰς ἄκρον ὕδρωμένη.
Βλέπουσα δὲ τὴν θάλασσαν ἔλεγε λυπημένη !
Ποῦ εἶσαι μάνα μου γλυκεῖά μάνα μου τιμημένη ;
Σ' ἔχασα ἀπ' τὰ μέθια μου καὶ πάντα σὲ γυρεύω,
Ἄπο τὸν κόπον ἔσκασα μὲ νὰ σὲ βρῶ δὲν ξέρω !
Ταῦτα εἶπούσα ἔπαυσε καὶ δάκρυα νὰ χύνη
Ἦρχισε ποταμιδὸν, ποῦ ἔθνονον καμῆνη.
Μὰ ἡ μάνα της τὴν ἤκουσε κ' ἀπάντησεν τῆς κάνει,
Ἄπάνω ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον κ' ἀναστεγμὸν ἵνα βγάνει !
Καὶ λέγει της· παιδάκι μου ! μὴ καλεῖς μὴ λυπεῖσαι,
Μὰ ἴδω ἴμι εἰς τὸν Ὀλυμπον οὗ καὶ σὺ καλεῖσαι,
Νὰ ἴθης τὸ γρηγορώτερον τὰ χεῖρά μου ν' ἀπλόσω,
Διὰ νὰ σὲ ἀγκλιχισθῶ καὶ φίλημα σοῦ δώσω.
Ἡ κόρη τότε μὲ χερὰ γυρίζει καὶ τῆ, λέγει.
Σ' εὔρικα τέλος μάνα μου ; κ' ἀπ' τὴν χερὰν της κλαίγει !

Σὲ εὕρικα ! Σ' εὕρικα ! μὰ τῶρα πῶς θὰ πιάσω.
Τὴν χεῖράν σου ; π' ἢ θάλασσα μ' ἀφίνει νὰ περάσω ;
Μοῦ λέγει μάνα μας γλυκερὰ νὰ ἔλθω νὰ με πιάσης
Σ' ταῖς δροσεραῖς ἀγκάλαις σου, καὶ μὲ σφιχταγκλειάσης.
Μὰ πῶς ; Αὐτὴ ἡ θάλασσα ποῦ σιγαλὰ μουγκρίζει,
Δὲν βλέπεις ποῦ νὰ ξερανθῇ ὅτι μὲ ἐμποδίζει ;
Κι' ἀρχίζει παλ' ἡ δυστυχὴς μεγάλη γιὰ νὰ κλαίῃ,
Τὴν μοῖραν τῆς τὴν ἄσπλαχνον κι' ἀλύπητον νὰ ψέγῃ !
Σὰν εἶδε καὶ ἡ μάνα τῆς πῶς κλαίγει ἢ καυμένη,
Συνεινήθη κ' ἔκλαυσε κ' ἐκείνη ἡ παινεμένη.
Καὶ λέγει τῆς στὴν θάλασσαν πῆσε καὶ μὴ φοβάται,
Κ' ἔλα ἰδῶ ε' τὸν Ὀλυμπον πάντα μὲζὺ μου νάτι.
Μὰ βλέπω τέσσαρα θηριὰ ε' τὴν θάλασσαν καὶ πλένε
Τῆς λέγει παλ' ἡ δυστυχὴς, καὶ φοβερίζουν νέ με.
Κ' εἰς τὴν μέσην ἐνὰ ἄγριον τὰ δόντια τριγυρίζει.
Καὶ λέγει μοῦ γιὰ νὰ μὴ μῶ γιὰτὶ αὐτὸ μὲ πνίγει.
Λέγει τῆς παλ' ἡ μάνα τῆς, πῶς νὰ παρκακλέσω
Τὰ τέσσαρα καὶ ἄροβα ε' τὴν θάλασσαν νὰ πῆσω.
Τότε κ' ἐκείνη ἤρχιτε μὲ μάθια θολαμένα,
Νὰ λέγῃ εἰς τὰ τέσσαρα καὶ χεῖλη μαρκιμένα.
'Αφίστε με ! 'Αφίστε με θεριὰ ἠγκπημένα
Νὰ σύρω εἰς τῆς μάνας μου κ' ἐκείνη εἰς ἐμένα !
Μὰ τὰ θηριὰ λέγουν τῆς· κόρη καιρὸς δὲν εἶναι.
Νὰ 'πάγῃ εἰς τῆς μάνας σου, μὰ λίγ' ἀκόμη μένει.
Κ' ἐμεῖς θὰ πᾶμ' νὰ φέρωμεν τῆς μάνας σου νὰ γγόνει,
Ποῦ σὲν εἶν' ἀνήψιο σου καὶ δὲν θὰ σὲ μαλώνη.
Πάρα πολὺ θὰ σ' ἀγαπᾶ, καὶ πλεῖο καλὰ ἡξέυρει,
'Απὸ αὐτὴν τὴν μάνα στὴν τὰ φάρμακα νὰ σ' εὕρη.
Ποῦ εἶναι χρήσιμα γιὰ σέ ὅπως σὲ ἀναρρώσουν,
'Απ' τὴν ἀρρώστια τῆς δουλειᾶς κ' ἐλευθεριὰ σοῦ δώσουν.

Καί τρία χρόνια μοναχά μαζί σ' αυτό θά είναι,
Καί έπειτα σ' τήν μάνα σου πού έλευθερά είναι.
Σ' άφίνωμεν νά πορευθής τήν χείρα της νά πιάσης,
Τήν δροσερήν κκι άτπατηή; κκι τήν σφιχταγκλιιάτης.
Τό δέ θεριό τό άγριο πού τώρα σέ φοβίζει,
΄Ημεις θά τό διόξωμε κκνίζει δέν κκνίζει.
΄Αρου αυτά τής είπανε τά τέσσαρα θηριά,
Στρέφεται πρός τήν μάνα της κκι λέγει μ' ήσυχίαν,
Μανούλα μου κκι τί μου λές; νά κάμ' ό,τι μου λέγουν;
Τά τέσσαρα θηριά μας; ή μήπως θά μας ψέγουν,
Λέγει της ή μανούλα της. Για τοῦτο δέν μας ψέγουν,
Μά κάμετο όργήγορα εκείνο πού σου λέγουν.
Τότε κ' εκείνη λέγει των φέρτε μου τόν άνήψιον
΄Αν μέλλη νά μέθλλ' αυτό εις τήν όδόν τήν ίσταν.
Τότε κκι τά τέσσαρα εις τ' άγριον θοροῦνε,
Κκι λέγουν του φυγ' άπ' έδω νά μή σέ κκαταπλοῦμε.
Φεύγον δέ εκύτταζε τήν ευμορφήν μας κόρην
Μέ λύπην κ' έπορεύετο σ' τοῦ Κωνσταντί τήν Πόλιν!
΄Υστερα τά τέσσαρα έφέραν μ' ήσυχίαν,
Τ' άνήψιον εις τήν κόρην μας κ' ήμιελευθερίαν...
Μά σάν παρήλθεν ό καιρός πού είχαν προθεσμίαν,
΄Επῆγε κκι τόν είπενε μ' έλευθεροστομίαν.
΄Εφθασε τέλος ό καιρός θηριά ήγκπημένα,
Νά σύρω εις τής μάνας μου κ' εκείνη μέ έμένα.
Αυτά όμως περιέθησαν τόν λόγον πούχον δώσει,
Σ' εκείνην τήν πολυπληθή! μά ποιος θά τά μαλώσει;
Κκι λέγουν της όλκ μαζί, δέν είν' άκόμη ώρα
Νά πάης εις τής μάνας σου οὐδ' έξω άπό τή χώρα.
Δέν έπρεπ' όμως ισχυρά κι' άγαπητά θηριά,
΄Ετοῦτο νά τό κάμετε γικτι δέν είν' άνδρεία.

Ἄφου αὐτὰ παρέβησαν κ' ἐκείνη ἔλυπηθη.
Εἰς τὸν ὑπέρατατον βυθμόν· ὁμοῦ δὲν ἐφροβήθη.
Μ' ἀνέβηκε εἰς τὸ θουνόν μὲ ὄπλ' ἀρματωμένη,
Κ' ἐκήρξε τὴν ἔνωσιν πάλι· ἡ καυμένη
Κ' ἀφου ἰκέλι τῆς εἶπανε τὰ φριδερὰ θηρία
Πῶς δὲν τῆς τήνε δίδουε ἀλήθειαι κ' ὄχι ἀστεία.
Προίβη εἰς τὴν ζήτησιν ἐτέρων ζητημάτων
Καὶπραγμάτων, χρήσιμων καὶ ὠφεληρωτάτων
Καὶ τώρα ποῦ τῆς τὰ δῶσαν ἐσίμωσε ε' τὴν μάκταν
Πάρα πολὺ π' ἀκούουσιν ἡ μὰ τσ' ἀλλῆς τ' ἀμάναν.
Ἦτοι ἔμποροῦν νὰ εἶπωσιν ἐκείνοι π' ἐρωτοῦνται
Πῶς στέκουε ε' ἀκρωτήρια ποῦ ἀλληλοθοροῦνται.
Καὶ εἶναι καὶ σιμά σιμά τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλον
Κ' εἶναι καὶ ὠραιώτερα ἀπ' ὅλα τὰλλα μᾶλλον.
Μποροῦσι δὲ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ πιάσωι τὴν χεῖρα
Ἡ μία τῆς ἐτέρας των μὰ ἡ κακὴ των μοῖρα
Δὲν ταῖς ἀφίνει ν' ἀσπασθοῦν ὁμοῦς ἡ μὰ τὴν ἄλλην,
Καὶ ἐκὼν ἡ μάκτα τὸ παιδί στὴν δροσερὴν τσ' ἀγκάλην.
Εἶθε ὁμοῦς ὁ Θεὸς γρήγορα νὰ τὸ δώση,
Καὶ τοῦτο δὲ τὸ ζήτημα ὁ πόθος νὰ τελειώσῃ!!

ΕΤΕΡΟΝ

Εὐρώπη μου λυπήσου τὴν Κρήτην τὴν πτωγὴν,
Λυπήσου! λυπήσου τὴν! μὴ θίλεις νὰ χαθῇ!
Τὴν ἔνωσιν τῆς δῶσε σπου τήνε ζητεῖ.
Ἀπὸ καιρόν, καὶ μέρα καὶ νύκτα περπατεῖ.
Λυπήσου τὴν! Λυπήσου τὴν! Μὴ τὴν ἐκροκαρδεῖς
Καὶ δῶσε τῆς τὸ ζήτημα, καὶ μὴν ἔργοπορεῖς!!

Εὐρώπη μου λυπή σου τὴν Κρήτην τὴν πτωχή,
Καὶ δῶσε τῆς τὴν ἔνωσιν. Μὴ θέλεις νὰ χαθῆ!
Καίδοταν τὴν κυττάξεις κ' ἐξάπτει ἀπὸ θυμόν,
Καὶ ζητεῖ ἀρματομένη αὐτὴν εἰς τὸ θουόν.
Σὺ μὴ τὴν ἐμποδίζεις γιὰτί κι' αὐτὴ ποθεῖ
Νὰ ἴδῃ τὴν μητέρα κι' ἀπόκατασταθῆ!!

Εὐρώπη μου λυπήσου τὴν Κρήτην τὴν πτωχὴν,
Καὶ δῶσε τῆς ἐκείνον ποῦ θέλει μέ ψυχὴν.
Μὴ τὴν ἐγκαταλείπεις πάλι τὴν δυστυχὴ
Εἰς τὴν σκληρὰν τῆς τύχην! μέ θέλεις νὰ χαθῆ!
Ἐνθυμήσου ὅτ' ἐζήτεῖς μίαν φορὰν καὶ σὺ
Τὸ ἴδιον, ποῦ κ' ἐκείνη τὴν σήμερον ζητεῖ!!

ΕΤΕΡΟΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΣ

ὦ Ἕλληνες ἀγαπητοὶ τί εἶν' ἡ καταφρόνια
Ποῦ ε' τὴν Πατρίδα δείχνομεν τώρα ἑλίγα χρόνια
Κ' ἀρχίσσαμεν νὰ φεύγωμεν πᾶσαν στιγμὴν καὶ ὥραν
Σ' τὴν μακρυνὴν Ἀμερικὴν. κ' εἰς πᾶσαν ἄλλην χώραν
Τύχην διὰ τὸ μέλλον μας δῆθεν γιὰ νὰ ζητοῦμεν
Καὶ τὴν Πατρίδα ἀδράσαμεν ἀνδρῶν ὡς τὸ θωροῦμεν
Δὲν ἐντρεπόμεθα ἡμᾶς κ' ἐκείνην τὴν Πατρίδα
Φῶτω νὰ μολίνωμεν τὴν ἱερὰν ἐλπίδα
Ποῦ ἔχομεν οἱ δυστυχεῖς γιὰ τὴν Πατρίδα κείνη,
Καὶ λέμε ὅτι ἐνδοξος μέλλει πάλιν νὰ γείνη;
Ἄλοίμονοι! ἔχασαμεν ἤδη τὴν ἀνθρωπιὰ μας
Δίδομεν δὲ παράδειγμα κακὸν εἰς τὰ παιδιὰ μας
Ἐπίσης καταπνίγομεν καὶ τὴν ὡραία φήμην
Ποῦ εἰς τὸν κόσμον εἰχομεν καὶ εἰς τὴν Παλαιστίνην
Ποῦ ἔλεγον ε' ἐκείνην δὲ τὴν χώραν τὴν ἀγίαν

Ποῦ εἶν' ὁ Τάφος τοῦ Χριστοῦ χωρὶς ἀμφιβολίαν,
'Οτι ε' τὸν κόσμ' ὀλόκληρον ὅσους ἀνθρώπους εἶδαν,
Δὲν εἶδαν εὐσεβέστερους εἰς Πίστην καὶ Πατριδαν.
'Απὸ ἡμᾶς τοὺς 'Ελληνας κι' ὅταν μᾶς ἐθωροῦσαν
Εἰς ὄσους καὶ ἂν ἔβλεπον σ' ὄλους μᾶς ἐπαινοῦσαν
'Επίσης φανερόμεν ὅταν αὐτὰ ποιοῦμεν
'Οτι διὰ τὴν τσέπην μας μονάχα προσπαθοῦμεν.
Κι' ὅτι οὐδόλως εἴμεθα τέκνα τῶν προπατόρων
Ποῦ παινεμένοι ἦσαν ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλον.
Γιατὶ ἐκεῖν' οὐδέποτε γιὰ τσέπην ἐφροντίζαν
Εἰμὶ νὰ μεγαλώσωσιν μονάχα τὴν πατρίδαν.
'Ο,τ' εἶχον ἐθυσίαζον εἰς τὴν ἀνάγκην 'καίνης,
'Ακόμα καὶ τὰ τέκνα τῶν μὲ κλάδους τῆς μυρσίνης.
'Ὡς ἔκαμ' ὁ 'Αριστόδημος ἀπὸ τὴν Μεσσηνίαν,
Ποῦ ἔσφαξε τὴν κόρην του πειδὴ παραγγελίαν.
Σ' τοὺς Μεσσηνίους ἔδωκε τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον,
'Ὅταν ἐπολεμάοντο παρὰ τῶν πολανδρείων.
Σπαρτιατῶν, ποῦ ἤθελον νὰ πάρουν τὴν ὠραίαν,
Καὶ εὐμορφον Πατρίδα των, καὶ ὅλον τὸν μωρέαν.
Καὶ εἶπε των πῶς μοναχὰ ὅταν θὰ θυσιάσουν,
Παρθένον ἐκ βασιλικοῦ αἵματος, θ' ἀπαλλάξουν.
'Απὸ αὐτοὺς τοὺς ἀσπονδούς ἐχθροὺς των τὴν Πατρίδα,
Κι' εἰς αὐτὸ νὰ βάλλωσιν ὅλην των τὴν φροντίδα.
Κι' ἀμέσως οὗτος ἔσφαξε 'πειδὴ 'σερνε ἀπὸ αἷμα,
Βασιλικὸ, τὴν κόρην του ὠραίαν 'Ιριγίνα!
Καὶ ἄλλα παραδείγματα πολλὰ ἔχομεν νὰ εἰπῶμεν.
Μὴ θὰ τὰ παραλείψωμεν διὰ νὰ συντομῶμεν,
Θὰ εἶπω ὅμως μοναχὰ ὅτι αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι,
Δὲν ἐφουγον ἀπ' τὴν πατρίδα των γέροντες οὐδὲ νέοι.
'Ἐκτός ἂν τοὺς ἠνάγκαζε καὶ ἂν τοὺς ἐπολέμει,

Ἐχθρός, καὶ τοὺς ἐνίκαιε μὰ πάλ' οἱ παινεμένοι.
Ἐπροσπαθοῦσαν κ' ἔβαζον ὄλην τὴν δύναμίν των,
Γιὰ νὰ γυρίσωσι εἰς αὐτὴν νὰ μὴ πον' ἡ ψυχὴν των.
Διὰ τὸν λόγον τοῦτον δὲ εἶχασι καὶ μεγάλην,
Τὴν ἐνδόξον Ἑλλάδα μας, ὅσον καμμὶά ἄλλη!
Κι' ὁ κόσμος ὑπετάσσετο εἰς ὅ,τι 'θελε ὁρίσει.
Γιατὶ τὸν εἶχ' ὀλόκληρον εἰς πόλεμον κερδίσει,
Λοιπὸν κ' ἡμεῖς ἀγαπητοὶ μὲ τραγικὴν μανίαν.
Πρέπει νὰ κοπιᾶζωμεν γιὰ τὴν ἐλευθερίαν.
Νὰ πύσωμεν νὰ φεύγωμεν καὶ τύχην νὰ ζητῶμεν,
Μονάχα σ' τὴν Πατρίδα μας γιὰ νὰ ἐπαινεθῶμεν.
Καὶ πάλιν ὑπερβολικὰ ἀπὸ τὸν κόσμον ὄλον,
'Απ' τὸν βορρᾶ' τοῦ φοβεροῦ μέχρι τὸν Νότου πόλον.
Μὰ καὶ ἡ Ἑλλάδα μας εἰς αὐτὴ ἔμπορεῖ νὰ γείνη
Πλούσια, ἄν τὴν Ἀμερικὴν, πολὺν χρυσὸν νὰ χύνη
Ἄμα ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες μονάχα κοπιούμεν,
Γιὰ τὸ συμφέρον αὐτηνῆς καὶ δὲν ἀμεριμνοῦμεν.
Καὶ πάρωμεν τὰ Ἑλληνικοὺς εὐφροωτάτους τόπους,
Ποῦ σημερον κατέχοντι ἀπὸ ἐχθροῦς ἀνθρώπους.
Δηλαδή τὴν Ἡπειρον καὶ τὴν Μακεδονίαν,
Τὴν Θράκην καὶ τὴν Κρήτην μας καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν!
Ἀκόμα δὲ ἀγαπητοὶ καὶ τὴν Ἀγίαν Σοφίαν,
Καὶ νὰ ὑποστηρίζωμεν καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν!
Λοιπὸν καὶ πάλ' ἀγαπητοὶ μὲ τὴν καρδιὰ σὰς λέγω
Νὰ παύσητε νὰ φεύγητε, γιὰτὶ πολὺ σὰς ψέγω!
Δὲν εἶν' μεγάλη ἐντροπὴ πέρα πολὺ μεγάλη,
Νὰ ἴχωμεν τόσους τόπους μας νάνα εἰς χεῖρα ἄλλη;
Τόπους ποῦ ρεῖ ἐπάνω των τὸ μέλι καὶ τὸ γάλα,
Κι' ὁ χυτὸς ποταμιδὸν κ' ἐν γένει ὄλα τ' ἄλλα;
Τουλάχιστον τὴν πόλιν μας ἐκείνην τὴν Ὠραίαν,

Ποῦ εἶνε εἰς τὸν βόσπορον ε' ωραίαν προκυμαίαν.
Τὴν πόλιν τὴν ἐξακουστὴν ποῦ δὲν ἀνήκει ἄλλου.
Εἰμὶ τοῦ προπατόρου μας τοῦ Κώστα τοῦ μεγάλου.
Δὲν τὴν λυπούμεθα αὐτὴν καὶ δὲν ποιεὶ ἡ ψυχὴ μας,
Νὰ συργιανίζωσι ε' αὐτὴν οἱ Τοῦρκοι οἱ ἐχθροὶ μας;
Ὅπως καὶ τὸν Κεράτιον, τὸν κόλπον ἐκεῖ πέρα;
Ἄρα γε δὲν βουλώμεθα νὰ ἴδωμεν μιὰ ἡμέρα;
Εἰς τὰ λευκὰ του ὕδατα νὰ εἰσχωρήσῃ ὄλος,
Μὲ τύμπανα κ' ἀλαλαγμοὺς ὁ ἰδικὸς μας στόλος;
Ἐκπλήσσομαι! Ἐκπλήσσομαι! πῶς δὲν ποιεὶ ἡ ψυχὴ σας,
Μερικανῶν ποῦ φεύγετε. Σὰν νῆτανε τιμὴ σας.
Ποῦ ἐνθαρρύνετε τὰ ἐχθροὺς εἰς τὴν Μακεδονίαν,
Νὰ πόλεμῶσι τὰ ἀδελφοὺς καὶ τὴν ὀρθοδοξίαν.
Γιὰτὶ θωροῦντες οὗτοι, δὲ πῶς φεύγωμεν στὴν χώραν,
Τὸ Ἄμερικῆς καὶ ἀλλαχοῦ κάθε στιγμὴν καὶ ὥραν.
Πέρνουσι θάρος καὶ χαρὰ πέρα πολὺ μεγάλη,
Πειδῆ εἰς τὴν Πατριδὰ μας μένομ' ὀλίγοι ἄλλοι.
Καὶ ἂν μᾶς πολεμήσωσι λέγουν θὰ νικηθοῦμεν,
Ὅπως τὸ σχεδιάζωσι κ' οἱ ἴδιοι τὸ θωροῦμεν.
Γιὰτὶ κ' αὐτοὶ ἐζήλειψαν τὰ εὐφροωτάτους τόπους
Ὅπου ἀνήκουν εἰς ἡμᾶς καὶ ὄχι ε' ἄλλ' ἀνθρώπους.
Καὶ θέλουν νὰ τοὺς πάρωσι κ' ἐξέλθουν τόσον κόπον,
Διὰ νὰ γεγκλώσωσι τὸν ἰδικὸν των τόπον.
Ἐκπλήσσομαι! εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν κ' ἄλλιν λέγω.
Γιὰ τὴν ἀδιανθρώπια μας καὶ μόλις πῶς δὲν κλαίγω!
Νὰ ἔχωμεν τόπους ζήλευτοὺς π' οἱ ξένοι προσπαθοῦσι
Ὅπως τοὺς ἀποκτήσωσι καὶ κἀμὲν ὅ,τι μπορούσι
Κ' ἡμεῖς νὰ καταρεύγωμεν τύχην γιὰ νὰ ζήτῶμεν.
Εἰς ξένας χώρας ἐντελῶς, καὶ νὰ ἀμεριμνῶμεν,
Γιὰ κείνους δὲ τοὺς τόπους μας κ' νὰ μὴ προησπῶμεν.

Νὰ τοὺς ἐπανακηρύττωμεν εὐδαίμονες νὰ ζῶμεν!
Ὡς ἔζων οἱ προπάτορες ἐκεῖν' οἱ παινεμένοι
Παῦ ὄλους τοὺς ἐβάσταον οἱ πολυτιμημένοι !!!

Ἄν θέλητε νὰ μάθητε καὶ μένα πῶς με λένε
Τὸν ποιητὴν, θὰ τὸ εἰπῶ σ' ὅσους δὲν με κατένε
Γεώργιον με λέγουσι πῶνυμον Περσάκις,
Κ' εὐχομαι τὴν Ἑλλάδα μας νὰ ἶδω χιλιάκις
Νὰ ἔχη σ' τὰς ἀγκάλας της ὅλα της τὰ παιδιὰ,
Καὶ νὰ τὰ στέρη ὅλα των με τὴν ἐλευθερίαν,
Νὰ εἶπω τότε καὶ ἐγὼ Ζήτω! Μήτηρ Ἑλλάδα!
Ἦνυψε πάλιν διὰ σέ τσ' ἐλευθερίας λαμπάδα !!

Τ Ε Λ Ο Σ

